

Arrest

nr. 202 020 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. LURQUIN
Gentsesteenweg 1206
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij beveelt verzoeker op 5 januari 2016, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen. Dit betreft de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer die verklaart te heten:

naam: A. (...)

voornaam: R. (...)

geboortedatum: 27.01.1977

geboorteplaats: Enfidha

nationaliteit: Tunesië

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

Artikel 74/14 §3, 4° : de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 15.04.2015."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 8 en 13 EVRM, van artikel 24 van de verordening 810/2009, van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er zou bovendien sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt dat hij op 25 oktober 2015 is toegekomen op het Belgisch grondgebied in het bezit van een visum kort verblijf geldig voor 90 dagen. Er zou derhalve onterecht toepassing zijn gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Hij stelt bovendien wel gevolg te hebben gegeven aan het vorig bevel om het grondgebied te verlaten wat zou blijken uit stuk 3 dat werd toegevoegd aan het verzoekschrift. Tot slot verwijst hij naar artikel 8 EVRM en betoogt hij dat hij in beroep is gegaan tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van voltrekking van het huwelijk. Die zaak zou hangende zijn voor de rechtbank van eerste aanleg te Halle. De verwerende partij zou geen rekening hebben gehouden met die elementen.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar

beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel kan verder worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog in het bezit was van een geldig visum. Uit het administratief dossier, en de kopie van zijn paspoort dat hij toevoegt aan zijn verzoekschrift, blijkt dat hij in het bezit was van een visum type C geldig voor 90 dagen van 19 november 2014 tot en met 18 november 2015. De bestreden beslissing dateert van 5 januari 2016. Verzoeker was op dat moment dus niet meer in het bezit van een geldig visum, zodat de motivering van de bestreden beslissing overleefd blijft. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat het vorige bevel, van 15 april 2015, gesteund was op het motief dat zijn regelmatig verblijf verstreken was omdat hij met het hierboven vermeld visum dat geldig was voor 90 dagen reeds meer dan 90 dagen op het grondgebied had verbleven. Dat visum was dus op het moment van aankomst al niet meer geldig.

Verzoeker heeft geen actueel belang bij de kritiek dat hij wel gevolg heeft gegeven aan het vorige bevel om het grondgebied te verlaten. Het oordeel dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een vorig bevel om het grondgebied te verlaten speelt enkel een rol voor de bepaling van een termijn voor vrijwillig vertrek, die teruggebracht werd van een maximum van 30 dagen naar 7 dagen, zoals voorzien in artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet. Op dit moment is de maximum termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek reeds bereikt en zelfs geruime tijd overschreden. Verzoeker werd gedurende die periode van 30 dagen niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij nu nog belang heeft bij zijn grief dat er ten onrechte werd vastgesteld dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan niet betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoeker in de eerste plaats aan te tonen dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t.Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801; RvV 22 januari 2013, nr. 95.535)

Verzoeker toont niet aan in België een effectief gezinsleven te leiden in de zin van artikel 8 EVRM.

De procureur des konings adviseerde op 18 juni 2013 negatief aangaande het afleveren van het door mevrouw L. gevraagde attest geen huwelijksbeletsel, waarna de ambassade te Tunis het attest geen-huwelijksbeletsel weigerde af te leveren.

In het advies van 20 oktober 2014 oordeelde de procureur des konings andermaal dat geen sprake is van een intentie om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen, maar dat, ondanks de geuite wil van de partijen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van verzoeker en mevrouw L. enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker, voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwden. Daarbij werd gesteund op de volgende elementen:

- mevrouw is aan haar derde huwelijk toe;
- zij verklaarde te willen huwen omdat ze van verzoeker houdt, maar heeft destijds een langdurige relatie gehad met B. met wie zij twee kinderen heeft, met wie zij nooit getrouwd is geweest terwijl er van kan worden uitgegaan dat zij ook van die man hield;
- mevrouw bevindt zich in een kwetsbare positie gelet op haar zwakkere gezondheid, haar echtscheidingen en de drie kinderen die zij ten laste heeft;
- zij is 7 jaar ouder dan verzoeker wat ongebruikelijk is volgens zijn cultuur en religie;
- verzoeker heeft een preciaire verblijfsstatus die aanzienlijk verbeterd zou worden door een huwelijk;
- en de kennismaking tussen beiden is ongeloofwaardig.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand vervolgens op 21 oktober 2014 het huwelijk weigerde te voltrekken.

Gezien uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van verzoeker en mevrouw L. enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker, is er geen sprake van een beschermingswaardig gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien niet dat tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand een beroep is ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg te Halle, waarmee rechtbank van eerste aanleg te Brussel bedoeld wordt. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt evenmin dat verzoeker dit verklaard heeft. Hij stelde enkel dat hij deel uitmaakt van een onderzoek schijnhuwelijk. Uit die verklaring kan niet worden opgemaakt dat er een beroepsprocedure hangende is. Verzoeker legt bovendien geen bewijs voor van de voorgehouden hangende beroepsprocedure.

De bestreden beslissing heeft bovendien niet tot gevolg dat verzoeker niet meer in de mogelijkheid zou zijn de beroepsprocedure tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand verder te zetten. Hij zal evenwel zijn belangen dienen te laten waarnemen door een raadsman naar keuze. De vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, vallen immers niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Het gegeven dat een beroepsprocedure hangende zou zijn, verhindert de verwerende partij niet om het bestreden bevel te nemen.

Indien verzoeker via de wettelijke wegen alsnog zou kunnen aantonen een duurzame levensgemeenschap te willen uitbouwen met mevrouw L., kan hij steeds in zijn land van herkomst een visum aanvragen met het oog op gezinshereniging.

In de mate in het enig middel de schending van het vertrouwensbeginsel wordt aangevoerd, is het onontvankelijk omdat op geen enkele wijze toegelicht wordt hoe dit beginsel geschonden is (RvS 2 december 2004, nr. 137.954).

Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC